

Atchros

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXXIII Nr. 4

APRILIE 1955

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Darul unui corp sănătos

Citiți viața lui Abraam, a lui Iacob, Iosif, a lui Moise, David și Ilie. Cercetați viața oamenilor de mai târziu cari au ocupat cu cea mai mare vrednicie locurile de încredere și de răspundere, bărbați a căror influență a lucrat cu puterea cea mai mare pentru înălțarea omenirii.

Cit de mulți dintre aceștia au fost crescuți la țară! Ei nu prea știau ce este luxul. Ei nu și-au prăpădit tinerețea în distracții. Mulți au fost nevoiți să se lupte cu sărăcia și cu necazurile. De timpuriu s-au deprins să muncească și viața lor de muncă în aer liber a dat tărie și vioiciune tuturor însușirilor lor. Constrânși să se sprijinească numai pe puterile lor, s-au deprins să dea piept cu greutatea și să treacă piedicile, și așa au câștigat curaj și stăruință. Ei s-au deprins să se încreadă în puterile lor și să știe să se stăpânească. Feriți în mare măsură de tovarășii rele, au fost mulțumiți cu plăcerile naturale și cu tovarășii sănătoase. Erau simpli la gusturi și cumpătați în deprinderi. Erau cîrmuiți de principii, și au ajuns la maturitate curați, tari și sinceri.

Cînd au fost chemați la misiunea lor, au adus cu ei putere fizică și mintală, vioiciune de spirit, pricepere de a plănuși și de a executa, statornicie în împotrivirea față de rău, cari au făcut din ei o adevărată putere în slujba binelui în omenire.

Mai de preț decît orice moștenire de avere pe care ați putea-o da copiilor voștri, va fi darul unui corp sănătos și al unui caracter mobil. Aceia cari înțeleg ce face să ai adevărat succes în viață, vor fi înțelepți la timpul cuvenit. Ei vor ține în seamă cari sînt lucrurile cele mai bune ale vieții, atunci cînd fac alegerea pentru cămin.

Căutați de găsiți odihnă pentru spirit în frumusețea, liniștea și pacea naturii. Lăsați ochiul să se odihnească pe cîmpiile, dumbrăvile și dealurile înverzite. Priviți în sus la cerul albastru, neîntunecat de praful și fumul orașului și respirați aerul înviorător al cerului.
1909.

E. G. WHITE

Forța atomică să fie o forță a păcii

Privind spre veacurile viitoare, spre zilele pe care le trăim, profetul lui Dumnezeu, Daniel, spunea sub inspirație divină: „Cunoștința va crește“. Și în adevăr, mai mult ca oricînd, cunoștința, luminarea minții, descoperirile cele mai mari au loc în veacurile pe care le trăim. Și în acest gînd de tot mai bine și de folosire a plinătății cunoștinței în acest scop, tot profetul Daniel spune: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea

cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“. Dan. 12, 3.

Această strălucire ca „strălucirea cerului“, umblare „în neprihănire“ și strălucire „ca stelele“ este partea celor înțelepți, a celor care caută ca din tot ce cunosc și pot, să ajute la luminarea altora, pentru aducerea în fapt a dorinței cerului: „Pace și bună învoire între oamenii bineplăcuți Lui“.

Înțelepciunea cerească este dovedită în „umblarea în neprihănire“, în nemînjirea cu nicio faptă ce ar dăuna într-un fel sau altul fericirea semenilor.

Tocmai de aceea, celor cari doresc să-și dovedească umblarea în neprihănire și strălucirea curată a stelelor, a celor cari în viața lor vor să aducă la îndeplinire cuvintele profetului de pe vremuri: „Căutați pacea și alergați după ea“, cum și cuvintele rostite de însuși Mîntuitorul Isus: „Ferice, făcătorii de pace“, le stă bine alăturarea cu toată puterea întru susținerea ca această mulțime de cunoștință ce ne stă la dispoziție nouă celor din acest veac, să fie folosită numai și numai în scopuri de pace.

Forța atomică, această uimitoare descoperire a secolului al nostru, poate alcătui o forță minunată a păcii, ajutînd la prosperare și înaintare în toate domeniile. Acest gînd, această dorință se face auzită mai tare din fiecare colț de lume. Milioane și zeci și sute de milioane de glasuri au spus aceasta prin semnarea Apelului de la Viena: Forța atomică să fie o forță a păcii, iar nu o armă de distrugere, de exterminare.

„Cu toată energia de care sînt capabile popoarele“, se spune în Hotărîrile Biroului Consiliului Mondial al Păcii, „ele trebuie să ceară distrugerea armei nucleare, ele trebuie să ceară dezarmarea generală și securitatea pentru toți, respectarea suveranității și drepturilor fiecărei națiuni“.

„Primejdia unui război atomic a devenit și mai vădită. Oameni de stat amenință cu folosirea armei termonucleare. Guvernele unor țări cari nu posedă încă această armă adoptă hotărîrea de a începe producția ei sau au început să examineze această problemă. Se fac încercări de a justifica folosirea acestei arme mon-

struoase sau de a o prezenta ca o cheazășie a păcii, cu toate că în realitate ea nu face decît să sporească primejdia unei agresiuni, neputînd să aducă oamenilor decît distrugere și moarte“.

Pilda Uniunii Sovietice, anată că forța atomică, în mîna oamenilor înțelepți ajunge cu adevărat o forță constructivă.

„Uniunea Sovietică“, spune în privința aceasta Leopold Infeld, vicepreședinte al Consiliului Mondial al Păcii, om de știință polonez, „este primul stat în care se efectuează lucrări pentru folosirea energiei atomice în scopuri pașnice, pentru crearea de noi surse de energie, că în Uniunea Sovietică a și fost construită o centrală electrică experimentală pe bază de energie atomică, că U.R.S.S. a oferit în mod generos ajutorul său Chinei și altor țări de democrație populară, în folosirea energiei atomice în scopuri pașnice“.

Pornind cu toții pe acest drum al folosirii energiei atomice în vederea păcii, vom vedea deschizîndu-ni-se orizonturi luminoase.

„Noi“, spunea mai departe Leopold Infeld, „sîntem convinși că voința popoarelor va triumfa. Să ne exprimăm în mod activ voința de pace. Și pacea va învinge pe pămînt. Viața va deveni pe pămînt mai frumoasă datorită descoperirii energiei atomice de către om“.

Și în adevăr, dorința dintru început a lui Dumnezeu a fost ca omul, crescînd în cunoștință, ridicîndu-se mai mult pe înălțimile ei, să culeagă acele roade cari să-i aducă numai bucurie. Înțelepciunea aceea de care profetul Daniel vorbea, să ne ajute a face din viațuirea noastră un indemn spre o umblare în neprihănire, de frățietate și liniște.

V. FLORESCU

Lucrări de anotimp

„Dimineața seamănă-ți sămînța și pînă seara nu lăsa mîna să ți se odihnească pentru că nu știi care va izbuti: aceasta sau aceea, sau dacă amîndouă sînt deopotrivă de bune“. Ecl. 11, 2.

De acest indemn sînt stăpîniți toți muncitorii conștiincioși de pe ogoare. Nerăbdători au privit spre această țintă în tot timpul de iarnă, cu nopțile cele lungi și friguroase.

A sosit primăvara cea voioasă care prin lumina și aerul cel căldicel îmbie pe orice bun gospodar să iasă la munca cîmpului. În cîntecul prelung al ciocîrliei, muncitorii ies grupe grupe și încep lucrul pe ogoare. Cu unelte reparate și cu vitele bine îngrijite încep cu voioșie lucrul cel mult dorit.

Organizați în gospodării colective, întovărășiri agricole și chiar și cei din gospodării individuale primesc sfaturile necesare pentru a face o bună începere a lucrărilor de însămînțări. Mijloace mecanizate de tracțiune cu tractoriști voioși, stau la dispoziția tuturor prin S.M.T.-uri, pentru a înlesni aceste lucrări de mare importanță. Toți sînt interesați de buna reușită a planului de însămînțări, căci el înseamnă pîinea întregului popor muncitor.

Cu această ocazie îndemnăm din nou pe iubiții

noștri frați credincioși adventiști de ziua a șaptea să se alătore cu iubire și cu bărbăție de întreaga clasă muncitoare și ca totdeauna să caute a fi printre cei dintii în efectuarea valoroaselor lucrări de însămînțări, știind că cine seamănă cu hărnicie va strînge cu bucurie snopii.

Învățătura sfîntă zice: „Roagă-te ca și cum totul depinde de Dumnezeu și lucrează ca și cum totul depinde de tine“. Să fim cu mare atenție deci cum semănăm și ce semănăm, căci ce seamănă omul aceea va culege.

Iubirea de aproapele de asemenea să ne însuflețească, așa după cum și învățăm în Sfintele Scripturi ca să fim gata pentru orice faptă bună de a da ajutor și celor ce sînt lipsiți sau bolnavi, bineștiind că aproapele nostru este orice om, pentru ca lucrările, de însămînțări să fie încheiate la timp în totalitatea lor.

După ce ne-am făcut astfel datoria pe deplin, putem aștepta cu bucurie roada scumpă a pămîntului, împlinindu-se cele scrise: „Cine seamănă cu hărnicie și în dreptate are o adevărată plată“. Prov. 11, 18.

Așteptînd un rezultat binecuvîntat al muncii, mulțumim lui Dumnezeu pentru toate.

Pastor V. ZAMFIR

Studii biblice

IN AMINTIREA CREAȚIUNII

Personalitatea și exemplul slujbaşului au o putere mai mare asupra membrilor Comunității decât orice regulă aplicată. Consacrarea sa, o comportare corectă în vorbire, maniere și îmbrăcăminte; o conviețuire creștinească în familie și în viața socială sînt forțe active care ajută la creșterea noastră spirituală, constituind o bună pildă vrednică de urmat. Slujbaşului îi revine lucrarea de a învăța pe membri știința cîștigării vieții veșnice. Nu este pentru el de ajuns să informeze pe membrii cu privire la metodele prin care cineva poate ajunge creștin, ci el trebuie să-i conducă în practica vieții creștine, ca ei să poată gîndi și lucra singuri ca niște adevărați creștini. În această lucrare poate reuși sau piinde nu atât din cauza cuvintelor pe care le rostește, cît din cauza faptelor sale, a idealurilor de care este însuflețit sau a vieții sale morale. Acestea sînt de fapt ceea ce dă putere cuvintelor sale și care continuă să vorbească chiar cînd el tace.

1. *Ce deosebire fundamentală ar trebui să fie recunoscută între puterea adevăratului Dumnezeu și aceea a dumnezeilor falși, Ier.10,10.pr.p.11.12;Ps.96,5.*

„Datoria de a adora pe Dumnezeu se întemeiază pe faptul că El este Creatorul, și că toate celelalte ființe îi datoresc Lui existența lor. Și oriunde este prezentat în Biblie dreptul Lui la închinare și adorare, mai presus de zei păgîni, aceasta mărturisește despre puterea Lui creatoare... Această lucrare niciodată nu se poate învechi și nu trebuie niciodată uitată“.

2. *Ce perioadă de timp a fost pusă în mod deosebit de o parte pentru adorare și de ce? Exod.20,8-11;Gen.2,1-3.*

„Sabatul, ca un amintitor al puterii creatoare a lui Dumnezeu indică spre El ca Făcător al cerurilor și al pămîntului. De aceea el este o mărturie constantă a existenței Sale și un reamintitor al măririi, înțelepciunii și iubirii Sale“.

3. *Cînd începe și cînd sfîrșește ziua de Sabat? Lev.23,32.u.p.;Luca.4,31.40.*

„În tot cursul săptămîinii trebuie să avem Sabatul în minte și să facem pregătiri, spre a-l serba potrivit poruncii“.

„Cînd începe Sabatul noi trebuie să veghem asupra noastră înșine, asupra faptelor și cuvintelor noastre ca să nu jefuim pe Dumnezeu prin folosirea de către noi a acelui timp care este exclusiv al lui Dumnezeu“.

4. *Ținînd seamă de participarea Sa în lucrarea de creațiune, cum se poate numi pe drept, Isus Hristos? Marcu.2,28.*

„Deoarece Sabatul a fost făcut pentru om el este ziua Domnului. El e proprietatea lui Hristos... Deoarece El a făcut toate lucrurile, El a făcut și Sabatul. El l-a pus la o parte ca un semn de amintire a lucrării creațiunii. Sabatul arată spre El dovedindu-L că este Creator și Sanctificator“.

5. *Pentru cine a fost făcut Sabatul? Marcu.2,27.*

„În Eden, Dumnezeu a ridicat monumentul amintitor al lucrării Sale creatoare, punînd binecuvîntarea Sa asupra zilei a șaptea. Sabatul a fost încredințat lui Adam, tatăl și reprezentantul întregii familii omenești. Ținerea lui urma să fie un act de recunoaștere cu mulțumire din partea tuturor celor ce vor locui pe pămînt, că Dum-

nezeu era Creatorul și Suveranul lor îndreptățit; că ei erau lucrarea mîinilor Sale, și supuși ai puterii Sale“.

6. *A fost Sabatul instituit numai pentru poporul ales de pe vremuri? Exod.20,10.u.p.;23,12.*

7. *Ce făgăduințe a făcut Dumnezeu pentru toți păzitorii Sabatului? Isa.56,6.7.pr.p.*

Cine ar putea oare, să înțeleagă bucuria pe care Dumnezeu o păstrează pentru aceia care de bunăvoie ascultă de poruncile lui Dumnezeu? „O bucurie veșnică le va încununa capul, veselie și bucuria îi vor apuca...“, zice Domnul.

PAZIREA ȘI SFINȚIREA ZILEI DE SABAT

Credinciosul chemat la slujbă în lucrarea lui Dumnezeu are nevoie în fiecare zi de noi și bogate experiențe cu Dumnezeu. Numai acela care are o vie experiență cu Hristos, care se întilnește zilnic cu El în umilită rugăciune, poate înțelege nevoile unui păcătos. Acela își reînnoiește în fiecare zi strigătul său după har și recunoaște lucrarea Duhului în viața lui, ajutîndu-l să se comporte după voia lui Dumnezeu. Această experiență, totdeauna proaspătă, îl ajută pe el să înțeleagă inima omenească, zbuciumul sufletului, neputințele cărnii. Tare și sigură este mîna unui asemenea slujbaş care apucă pe acei ce se simt trudiți sufletește și-i conduce la Acela care poate să dea odihnă sufletului obosit.

1. *Ce dovezi avem că Sabatul a fost instituit înainte de Sinai? Gen.2,1-3;Exod.16,23-26.*

Sfințirea zilei de către Dumnezeu este echivalentă cu porunca Sa ca și oamenii s-o sfințească. Credincioșii pot sfinți ziua a șaptea prin aceea că și ei pun de o parte ca zi deosebită pentru serviciul divin la care iau parte în semn de adorare față de Dumnezeu.

2. *Ce dovadă evidentă avem că Sabatul zilei a șaptea continuă să fie Sabatul biblic și în timpul Noului Testament? Mat.24,20.*

Isus a cunoscut că Ierusalimul nu va cădea decît mulți ani după moartea Sa. Desigur că El a așteptat ca creștinii să continue să păzească poruncile întotdeauna așa cum ele au fost date de la început. Nici o singură dată El n-a lăsat să se înțeleagă că moartea și învierea Sa ar aduce vreo schimbare cu privire la Sabat. După cum ei au păzit Sabatul zilei a șaptea în tot timpul pe care El l-a petrecut cu ei pe pămînt, tot așa a așteptat El ca ei să continue și după ce l-a părăsit.

3. *Ce însemnătate urma să aibă Sabatul în decursul vremii pentru Dumnezeu și om? Exod.31,13.*

„Arătînd pe Dumnezeu ca Făcător al cerului și al pămîntului, deosebește pe adevăratul Dumnezeu de dumnezeii neadevărați. Toți cei cari țin ziua a șaptea arată prin aceasta că ei sînt închinători ai Domnului. În felul acesta Sabatul este semnul ascultării de Dumnezeu cîtă vreme mai este cineva pe pămînt care să-l servească“.

4. *Ce să nu facă credincioșii în ziua de Sabat și de ce? Exod.20,10,11.*

5. *Cum să fie folosit timpul zilei de Sabat? Lev.23,3.pr.p.;Luca.4,16.*

6. *Ce lucrări sînt îngăduite în ziua de Sabat? Mat.12,10-12.*

„Natura trebuie să-și continue mersul ei neschimbat.

Dacă Dumnezeu Și-ar opri mina pentru o clipă, omul ar cădea și ar muri. Și omul are o lucrare de făcut în ziua aceasta. Nevoile vieții trebuie satisfăcute, bolnavii îngrijiți, lipsurile celor în nevoie trebuie satisfăcute. Aceia care neglijează să ajute în Sabat pe suferinzi nu vor fi socotiți fără vină. Credința noastră ne învață să ținem poruncile lui Dumnezeu, și datoria noastră este să stăruim în a împlini toate poruncile cu ajutorul lui Dumnezeu inclusiv porunca privitoare la ziua de odihnă săptămânală, Sâmbăta. În străduința noastră de a ține și această poruncă privitoare la ziua de odihnă, să avem pe de o parte în față pilda Mântuitorului, care ne-a învățat că în ziua de odihnă e datoria noastră a face binele în cazuri de nenorocire, — și pe de altă parte să avem conștiința luminată de Duhul Sfânt, care ne arată în cazuri de forță majoră, cum să ne purtăm. Domnul zice: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“. Sfânta zi de odihnă a Domnului a fost făcută pentru om, și faptele sînt în armonie cu scopul urmărit prin ea. Dumnezeu nu dorește ca faptele Lui să sufere nici măcar o oră, fie în Sabat, fie în altă zi dacă acea suferință poate să fie îndepărtată“.

7. Ce făgăduință este făcută aceluia care serbează cum trebuie Sabatul? Isa.58,13,14.

„Intreg cerul mi-a fost înfățișat ca privind și veghind în Sabat asupra acelora care recunosc pretențiile poruncii a patra și respectă Sabatul. Ingerii notau interesul pe care ei îl arătau și înaltul lor respect pentru această instituție divină. Acei care sfințesc pe Domnul Dumnezeu în inimile lor printr-o strictă dispoziție devoțională a minții și care caută să întrebuițeze orele sfinte în păzirea Sabatului cît se poate mai bine, și onorează pe Dumnezeu, numind Sabatul o desfătare — aceștia erau binecuvîntați în mod deosebit de îngeri cu lumină și sănătate, și le era dată și o putere deosebită“.

8. Pe ce cale deosebită va continua Dumnezeu să păstreze aducerea aminte a lucrării Sale de creațiune? Isa. 66,23.

„Sabatul creațiunii, ziua în care Isus a stat la odihnă în mormîntul lui Iosif, va mai fi încă o zi de odihnă și de bucurie. Cerul și pămîntul se vor uni în laude cînd, „în fiecare Sabat“, neamurile celor mîntuiți vor veni să se plece în fericită adorare înaintea lui Dumnezeu și a Mielului“.

„CINSTEȘTE PE TATAL TAU ȘI PE MAMA TA“

„Fiecare suflet este înconjurat de o atmosferă a sa proprie, o atmosferă încărcată, poate, cu puterile dătătoare de viață ale credinței, curajului și speranței, și parfumată de mirosul plăcut al iubirii, sau întunecoasă și rece din pricina ceții, nemulțumirii și egoismului, ori otrăvită prin petele mortale ale păcatului îngăduit. Prin atmosfera ce ne înconjoară, fiecare persoană cu care venim în contact este influențată, cu știință sau fără știință. Aceasta este o răspundere de care noi nu ne putem libera“.

Natura omenească simte nevoia de simpatie și adesea un cuvînt rostit la timp poate lega pentru totdeauna o inimă de alta și amîndouă să ducă împreună lupta credinței pînă la biruința finală în Hristos.

1. Alături de Sabat, ce altă instituție își are originea în Eden și cum a fost ea completată? Gen.2,20-24;5,3,4.

2. Ce răspundere revine părinților? 1.Tim.5,8.pr.p.;Deut 6,6,7.pr.p.

„Cercul familiei este școala în care copilul primește primele și cele mai trainice învățături și exemple. Prin învățătura părinților ar trebui să învețe pe copiii lor iubirea lui Dumnezeu, să-i învețe să fie pricepuți, sociali, iubitori, să cultive obiceiul de a munci, de a face economie și de tăgăduire de sine“.

3. Ce cuprinde porunca a cincea a Legii morale? Exod. 20,12.

„Părinții au dreptul la o măsură de iubire și de respect care nu este datorată altor persoane“.

4. Ascultarea din iubire a fiilor ce va face să nască în inima părinților? Prov.23,25.

„Porunca a cincea cere de la fii nu numai să arate respect, supunere și ascultare față de părinții lor, ci să aștepte față de ei și iubire și gingășie, să le ușureze povarile, să apere bunul lor nume, iar la bătrînețe să-i hrănească și să-i mîngîie“.

5. Ce pildă de iubire și ascultare ne-a lăsat Isus Hristos? Luca 2,51,52.

6. Cum a întărit Isus Hristos porunca a cincea? Mat. 19,19.pr.p.

7. În ce se deosebește porunca a cincea de celelalte? Efes.6,2,3.

„Această făgăduință este dată cu condiția ascultării. Dacă ascuți vei trăi mult în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeuul tău. Dacă nu ascuți, zilele tale nu se vor lungi în acea țară“.

8. Ce răsplată aduce cu sine ascultarea de această poruncă? Prov.4,20-22;3,1-2.

9. Ce lucrare deosebită urmează să aibă loc? Mal.4,5,6.

DARUL VIEȚII

Adesea noi ne uităm la alte persoane înainte de a ne decide în anumite chestiuni. Ceea ce fac adesea alții constituie punctul de plecare pentru faptele noastre. Amintiți-vă că fiecare persoană cu care venim în contact este influențată de faptele noastre și invers.

Hristos e Marele nostru Invățător: noi trebuie să fim ca El, să învățăm cuvintele Lui și să răspîndim aceeași atmosferă cerească pe care a răspîndit-o El. Atunci vom câștiga și nu pierde.

1. Cui datorează omul darul vieții? Gen.2,7.

„Viața este tainică și sfîntă. Este manifestarea lui Dumnezeu Insuși, izvorul oricărei vieți“.

2. Ce oprește porunca a șasea? Exod.20,13.

3. Cine a fost primul care a călcat porunca a șasea? Gen.4,8-10.

4. Care a fost cauza păcatului lui Cain? Gen.4,5;1.Ioan 3,12.

„Cain privea cu ură pe fratele său și-l ucise, nu pentru că Abel săvîrșise vreo faptă rea, ci pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite“.

5. Ce condamnare divină atrage asupra sa ucigașul? Ps.5,6.u.p.

6. Cum mai poate fi călcată porunca a șasea în afară de luarea faptică a vieții altuia? Mat.5,21,22;1.Ioan.3,15.

„Toate faptele de nedreptate care fac ca viața să se scurteze; spiritul de ură și răzbunare, sau lăsarea în voia unei patimi care duce la fapte păgubitoare pentru alții, sau care chiar numai îndeamnă la a dori răul altora; o neglijență egoistă de a îngriji de cei lipsiți și suferinzi... toate acestea sînt într-o măsură mai mare sau mai mică încălcări ale poruncii a șasea“.

Intreprinderea Poligrafică Nr. 2

București - Str. Brezoianu 23-25 — c. 2776